

Daniëlle Sintnicolaas, een rolstoelgebonden decubituspatiënt:

‘DE WOND WERD EEN OBSESSIE’



Het NTVW wil in 2007 met een aantal patiëntverhalen de mens achter de wond belichten. In deze eerste aflevering het verhaal van een heel bijzondere vrouw. Haar woonhuis in Tilburg is niet bepaald alledaags. Niet alleen omdat het een monumentaal pand is van een bijzondere schoonheid en met een schat aan historie, maar vooral omdat hier op het eerste gezicht geen rolstoelgebonden bewoner wordt verwacht. Het eerste dat opvalt bij binnenkomst is het enorme trappenhuis met de prachtige uit hout gesneden balustraden.... Hoe kan hier een rolstoelgebruiker wonen?

Deze eerste indruk is tekenend voor de vechtersmentaliteit van Daniëlle Sintnicolaas, 44 jaar en sinds haar 8e jaar door een hoge dwarslaesie gebonden aan een rolstoel. Een vrouw met een opgewekte uitstraling en een open blik, duidelijk vertrouwd met haar handicap en heel benaderbaar. Haar verhaal is het verhaal van een gezond kind dat uit de nasleep van een kinderziekte (ze kreeg op haar achtste jaar de bof) een hoge dwarslaesie overhield en voor de rest van haar leven gehandicapt is.

Daniëlle komt uit een hecht gezin. Vader was huisarts en hield praktijk in het prachtige pand dat Daniëlle nu nog steeds met haar moeder bewoont. Na een periode van revalidatiecentra moet er een keuze gemaakt worden voor de toekomst. Daniëlle kiest er voor om weer thuis te gaan wonen. Het huis wordt aangepast en Daniëlle doet er alles aan een zo normaal mogelijk leven te leiden. En dat lukt heel goed. Ze werkt als receptioniste en reist veel, niet in de laatste plaats dankzij de enorme steun van haar familie. En natuurlijk omdat Daniëlle een doorzetter is. Door haar handicap is een belangrijk deel van haar jeugd heel anders gelopen dan bij een gezond kind en ze heeft dan ook helaas niet veel opleidingen kunnen volgen. Dit gemis maakt ze echter ruimschoots goed door een brede belangstelling voor de wereld om haar heen, voor reizen en voor moderne kunst. Al deze interesses maken haar tot een ontwikkelde vrouw die weet waar ze staat en hoe ze zich moet redden.

INGREEP

Met een sterke mentaliteit kom je best ver, maar er zijn grenzen. In 1999 worden de lichamelijke gevolgen van haar handicap dusdanig groot dat een chirurgische ingreep noodzakelijk is. Een ernstige verkromping van de wervelkolom zorgt er voor dat het korset, dat Daniëlle draagt om overeind

te blijven, haar lichaam niet langer kan corrigeren. **DANIËLLE:** 'Ik kreeg een pin in mijn rug die mij overeind houdt. Het was een heel moeilijke periode want ik moest alles opnieuw leren, ik kon niets meer'. Als kind heeft Daniëlle de aanpassing veel gemakkelijker gemaakt. Om als volwassen vrouw opnieuw die acceptatiefase door te maken valt haar erg zwaar, het is alsof ze opnieuw gehandicapt wordt. Zelf zegt ze dat ze daarna nooit meer de oude is geworden, werken bijvoorbeeld lukt vanaf dat moment niet meer.

DECUBITUS

In 2004 krijgt Daniëlle decubitus. 'De oorzaak was waarschijnlijk het matras. En de rolstoel, ik zat achter op een harde punt. De thuiszorg zag wel dat er iets niet goed ging, maar toen was het eigenlijk al te laat'. In een paar dagen tijd gaat het mis, is de wond open. De familie belt een weekendarts die een paar adviezen geeft voor zitten en liggen en een zalf voorschrijft. Over decubitus is dan nog steeds geen woord gesproken. Als na een paar dagen de thuiszorg het ook niet meer weet, wordt een gespecialiseerde wondverpleegkundige ingeschakeld.

NICOLE GOMMERS: 'Op 7 oktober 2004 heb ik na contact met de huisarts afgesproken om samen met de thuiszorg naar de wond te kijken. Na het eerste telefoongesprek is het mij niet helemaal duidelijk om welke graad van decubitus het gaat. Nadat ik kennis heb gemaakt met Daniëlle en het verhaal over het ontstaan van de decubitus heb gehoord, bekruipt mij al een akelig voor gevoel. Mijn angst wordt bevestigd als ik het verband van de wond verwijder. Een genecrotiseerde decubitus graad 4 met ontstekingsverschijnselen wordt zichtbaar. Voor mij is het duidelijk dat directe actie noodzakelijk is. Allereerst heb ik met Daniëlle de ernst van de situatie besproken. Ze had daar in de verste verte geen rekening mee gehouden en ze was erg geschokt en verdrietig.



Ik heb vervolgens contact gezocht met haar huisarts en hem de situatie uitgelegd. Na overleg heb ik de plastisch chirurg van Nimmen en de wondverpleegkundige in het ziekenhuis gebeld. Opnieuw de situatie uitgelegd en een wondbehandeling afgesproken om de genecrotiseerde wond te verweken zodat hij op 18 oktober poliklinisch een necrotomie kan verrichten.'

Foto's

Daniëlle over haar eerste ontmoeting met chirurg Van Nimmen: 'Die arts was

erg boos op mij en mijn familie. Ik had toch nooit iets, hoe kon het nu zo ver komen? Achteraf begrijp ik dat hij zo reageerde omdat hij de ernst van de decubitus zag, hij wist hoe lang dit zou gaan duren.' Naarmate de behandeling vordert, blijkt Van Nimmen, zoals Daniëlle het zelf zegt, een "toffe vent". De periode dat de wond behandeld wordt, moet Daniëlle op haar zij liggen, iets wat ze eigenlijk niet kan en dat is dan ook heel belastend. Ondertussen piekert ze over alles, over haar verzorging en over hoe het nu allemaal verder moet.





Casus

OP HET MOMENT DAT WONDADVISEUR NICOLE GOMMERS WORDT INGESCHAKELD HEEFT DANIËLLE EEN GENECROTISEERDE DECUBITUS GRAAD 4 MET ONTSTEKINGSVERSCHIJNSELEN. NA EEN WONDBEHANDELING DIE GERICHT IS OP HET VERWEKEN VAN DE GENECROTISEERDE WOND WORDT OP 18 OKTOBER POLIKLINISCH EEN NECROTOMIE VERRICHT.

Het verloop van de wond wordt geregistreerd en natuurlijk ook op foto's vastgelegd. Maar Daniëlle kan die wond niet zien. De aanblik van de foto's kan ze niet aan. Hoe kan er toch een gat in haar lichaam gekomen zijn? Haar wond wordt een obsessie. Ze vraagt aan iedereen die haar verzorgt en die de wond ziet of er vooruitgang is, of het er al wat beter uit ziet. De wond beheerst haar leven volledig. **DANIËLLE:** 'Zo'n wond is een verschrikking. Hoe kon mij dat overkomen? Komt het wel weer goed? Ik heb in die periode veel verdriet gehad.'

Na drie maanden is de wond schoon en stelt chirurg Van Nimmen voor om de wond chirurgisch te sluiten. "Na twee, drie weken kun jij weer volledig zitten" stelt hij haar in het vooruitzicht. Zo ontdaan als Daniëlle was over het plotselinge ontstaan van de decubitus, zoveel ongeloof was er nu over de kans op snel herstel. Een week later wordt Daniëlle al geopereerd. En Van Nimmen krijgt gelijk, haar herstel verloopt voorspoedig. Naast een prima wondsluiting heeft de arts ook oog voor de psychische kant van het verhaal. **DANIËLLE:** 'Soms kwam hij nog even langs met zijn jas al aan, gewoon, voor een praatje. Dat had ik nog nooit meegemaakt. Dat deed me goed'.

Al met al heeft Daniëlle het getroffen. Een geweldige familie die haar steunt, een goed team van verzorgers en thuiszorg en adequate actie van een wonddeskundige en chirurg toen ze decubitus kreeg. Ze heeft inmiddels een goed matras en op het ontstaan van mogelijk nieuwe decubitus wordt heel goed gelet. Maar het blijft een wond, psychisch in dit geval. Een ervaring die ze niet zomaar naast zich neer kan leggen.

NICOLE GOMMERS:

Op 26 oktober is opnieuw een necrotomie gedaan op de polikliniek. De wondbehandeling wordt aangepast en dagelijks door de thuiszorg uitgevoerd. De wondverpleegkundige ondersteunt de thuiszorg wekelijks. Op 11 november wordt Daniëlle opgenomen en wordt de wond chirurgisch gesloten (zwaailap).

Deze operatie is geslaagd en het mobilisatieproces is goed verlopen. Op 1 december 2004 is mijn rol uitgepeeld en nacontrole bij de plastisch chirurg is niet meer nodig. Daniëlle's rolstoel is aangepast en zij heeft nu een matras dat de juiste preventie biedt.'

11-10-2004



Wondbehandeling: Na necrotomie:

- Dagelijks spoelen
- Cavilon spray
- Duoderm Hydrogel
- Allevyn adhesive

18-10-2004



Wondbehandeling: Na necrotomie:

- Dagelijks spoelen
- Cavilon spray
- Duderem Hydrogel
- Allevyn adhesive

26-10-2004



Wondbehandeling: Na necrotomie:

- Dagelijks spoelen
- Cavilon spray
- Coldex
- Allevyn adhesive

02-11-2004



Wondbehandeling: Na necrotomie:

- Dagelijks spoelen
- Cavilon spray
- Coldex
- Allevyn adhesive

26-11-2004



2 weken postoperatief wond genezen.